

اربعین و بازگشت پیروزمندانه!

ماه صد و دومین ماه سال هجری قمری است. این ماه برای جهان اسلام و تشیع مفهومی ویژه‌ای دارد و خاطره ساز است زیرا یادآور خاطره‌های مختلف و معصیت بازمی‌باشد. در ۲۸ این ماه در سال ۱۰ هجری بزرگ و بهر نجات بخشی و سعادت آفرین جهان، یعنی پیامبر اسلام (ص) رخ داد.

آنحضرت که در طی ۲۳ سال مبارزه پیگیر با دشمنان داخلی و خارجی خودی و بیگانه، بخت‌پرستان، یهود، نصاری و جبهه‌های طاغوتی زمانی، نطفه‌ای از برای نشستن و پاشیده مشکلات طاقت‌فرسا، و در شرایط دشواری با انبوه دشمنان، شتر گرد و سرانجام توانست ملت وحشی و پراکنده را که در غرقاب جهل، خرافات و فساد و آلودگی غوطه‌ور بودند و باپستی، رذالت و جنگ و کشتار و تجارت و شتم روز بروز بدتر، تجات دهد. او چنین مکتبی را، حکمفرمای قسمت اعظم جهان آباد و منهدم‌کننده آبرو و زناخت و به آنان آقاقتی و سروری بخشد و یک حکومت عدل و تقوی، و یک جامعه توحیدی «دوسایه فرمان الله» پدید آورد.

عظمت و محبوبیت آنحضرت بدانسان بود که مرگ او مدینه را لرزاند و جهان اسلام آنروز را بیکارچه دوسوک و مزار لرزید و بطوری که مردم، پسان مادران جوان مرده‌ناله می‌کردند و اشک می‌ریختند.

و نیز در همین روز، شهادت (رضی الله عنہم) دومین پیشوای شیعه حسن بن علی (ع) رخ داد.

او که علم و تقوی و بربرگوارگی، سخاوت و شجاعت را از جد و پدر به ارث برده بود، پس از شهادت علی (ع) با معاویه با زیرک و خائن، در کشمکش بود، سرانجام دور بر اثر توطئه ناجوانمردانه معاویه و خیانت سبائیان، ناگزیر از جنگ کنار گرفت و با معاویه بی‌شان صلح بست. مواد صلح بگونه‌ای بود که از آن سو معاویه را از تعین نشانین و ولعهد منع می‌کرد و اجازه نمی‌داد بر نامه ضد اسلامی او پیشین خودم و از آن سو مانع ناپودی دستان مؤمن و فدائیکار و شیعیان می‌شد.

و از طرف سوم این صلح، فرضی بود تا امام حسن (ع) تجدید فوا نموده و اکثر عمومی را بر ضد معاویه و بنی امیه و کارهای ضد اسلامی آنان بسیج کند و زمینه را برای قیام امام حسین (ع) آماده سازد.

بکی دیگر از رخ دادهای بزرگ این ماه، بازگشت خاندان امام حسن (ع) از سفر بر خاطره‌گفته و شام است.

کسی چه می‌داند که: امام حسن (ع) در آن حرکت حیات بخش خود به کربلا و...